

Az „egy közös test tagjai”, mint Krisztus bennünket őrző-védő hálója

Ige: ApCsel 20: 6-12

Bibliaolvasás: Lukács 15: 11-24.

Testvéreim! Amiképpen Urunk Jézus tudta, hogy Jeruzsálemben a kereszthalálával fogja beteljesíteni az Írásokat, úgy Pál apostol is a Szentlélek által szólt prófétálások által tudta, hogy Jeruzsálemben őt egykori megbízói megrendelésére meg akarják ölni. A biztos halálnak ez a fenyegető sötét árnyéka még sem akadályozta őt meg abban, hogy betöltse, sőt dűlőre vigye a zsidók az Isten Fia Jézus és az Isten Messiása elvételének messiási programját; ő ugyanis Isten cselekvésének forгатókönyve¹ szerint szolgált az Úrnak és üdvözített népnek. Pál tudta, hogy az evangéliumnak az ő napjaihoz képest abba a messzeségbe is el kell jutnia, ahol ma mi vagyunk, holnap pedig a gyerekeink és az unokáink, vagy azok leszármazottjai lesznek. Ő tehát úgy maradt talpig nehéz hűségben a pogányok apostola, hogy ízig vérig hűséges izraelita maradt.

Mi ez a világ egészére kiterjedő messiási program? Az, hogy a választott nép által elvetett kegyelem nem tér vissza üresen a mennyekbe, hanem a nem népből, vagyis a nem Izraelből és nem zsidó vérből való népet gyűjt magának Krisztus. A kegyelemnek ez a zsidók által történő megvetése tehát titokzatosan össze van kapcsolva a kegyelem globális pogányságra történő kiterjesztésének messiási programjával. Ha tehát valahol valami felfoghatatlan sátáni túlerővel ellene állnak Szentléleknek és az általa munkált kegyelem üdvözítő munkájának onnan a kegyelem a megszomorított és száműzött Szentlélekkel együtt eltávozik, de amint azt a királyi menyegző példázatából tudjuk, a menyegzőbe meghívott, de a meghívást megvetve elutasító hivatalosok, akik nem mentek el a királyi menyegzőre, a helyük még sem marad üresen, mert a királyok Királya az ellenállhatatlan és megbánhatatlan kegyelme hívásával minden létező más embert felkeres és meghív az üres helyekre (Máté 22: 9-10).

Rettentő lelki testi fájdalommal jár együtt az, amikor az evangéliumot a saját vérszerinti testvéreid, családod, rokonaid, nemzeted és néped veti meg, tapossa lábbal. Nagy fájdalom azt megélni, hogy hosszú évtizedek apostoli munkája pontosan annyinak bizonyul, mint a disznók elé vetett drágagyöngy. Amikor olyan ember tapossa a sárba a szeretet ajándékát, akivel sokat törődünk, akiért sokat fáradtunk. A megvetés iszonyatos romboló erővel hat vissza arra, aki szeret. Képes megsemmisíteni mielőtt a biológia halál beállhatna. Ha Krisztus-test keresztyének vagyunk, akkor részt kapunk Urunknak ebből a szenvedéséből, ki nagyobbat ki kisebbet, de nekünk is ki kell innunk Urunknak ezt a felénk nyújtott keserű poharát.

Pál tehát Krisztus szerelmétől lángolva ment még egyszer és utoljára a vér szerinti testvéreihez, hogy Krisztust prédikálva némelyet még megnyerhessen Krisztusnak és az Isten hatalmas üdvözítésének. A feltámadott Krisztus élt benne, őt vitte Jeruzsálemben. Pál az Isten Bárányával vált teljesen egyé, amikor a testvéreihez ment, de azok, báránybőrbe bújít ordasokként fogadták. Pál passiói útja tehát Troáson vezetett keresztül, ahol sokan éheztek és szomjazták a Krisztus apostola által képviselt igazságot és örök életet. Tróásban az Isten örök életet adó beszédét éhező és szomjazó nyája volt Krisztusnak. Ismerték és szerették Üdvözítőjüket, nem tudtak betelni a személyével és a jelenlétével. Minél több ismeretük volt felőle, annál emésztőbb éhség és szomjúság égett bennünk, hogy szeretett Megváltójukat még jobban megismerjék.

A troási tanító jellegű istentisztelet és prédikáció a szükség formát bont elvének megfelelően akkor és ott nem húsz perc, nem félóra, nem negyven perc, nem is egy, vagy két óra volt, hanem

---

¹ Forгатókönyv, mint üdvtörténet! Ef 1: 9-11; Ef 3: 3-8; Kol 1:26; 1Pét 1:12.

a hét első napja esti napnyugtájától a másnapba nyúló éjszakáig, az első vagy második őrváltás idejéig is eltartott.

Lukács a Szentlélek által lejegyezte, hogy abban a gyülekezetben és istentiszteleti házban volt elegendő szövétnek, azaz mécses és világító lámpás. Nemcsak világosság volt, hanem volt bőven ezt a világosságot tápláló olaj is.

Lukácsnak ez az apró megjegyzése összefügg Jézus tíz szűzről mondott példázatával. Emlékezzünk a tíz szűz példázatára, mely közül öt okos volt öt pedig balga! Mi is történt velük? Az okosak nehéz kőkorsókban olajat is vittek magukkal a vőlegényre való várakozásukra miközben a fogadására készültek. Éjfélkor, amikor belehasított az éjszakába a hívás, hogy „íme itta vőlegény, gyertek elébe a fogadására!”, akkor előkészült mind a tíz szűz, ki-ki a maga mécsesével, hogy a vőlegény elé álljanak. De mivel a balga szüzek nem cipeltek magukkal nehéz olajos korsókat, kiderült, hogy nem lesz elegendő olajuk a világító lámpásukhoz. Akkor az öt balga olajat kért az okos társaiktól, ők azonban arra hivatkozva, hogy akkor nekik sem lesz elég, elküldték őket vásárolni. Így azok, akik ott voltak a megnyitott ajtóban és égett a lámpásuk, bemehettek a vőlegénnyel együtt a menyegzőbe, de akik vásárolni voltak, azok nem mehettek be a menyegzőbe, hanem kívül rekedtek a külső sötétségben.

Feltesszük a kérdést, mert ott feszül a példázatban, hogy mi ez az olaj, amit az öt okos magával cipelt és nem oszthatott meg? A világosság és az olaj bősége a troási gyülekezetben a vőlegény utáni sóvárgás nagyságát jelenti, az Ő látásának, hallásának és érzékelésének emésztő vágyát. Az olaj megléte nem valami birtokolt dolgot jelent, sokkal inkább hiányt, a vőlegény hiányát, de az utána való olthatatlan vágyat is, a hatalmas éhséget és szomjúságot! Ez az a nehéz kőkorsó, amit a vőlegényre vágyók magukkal cipelnek! Nehogy azt gondoljátok, hogy könnyű minden nap sóvárogva várni az Urat; nehéz teher. Ezzel a nehéz teherrel élni nap mint nap. Ezt a Krisztus akarást jelenti az olaj megléte, hogy vágyódom az ő jelenlétére minden percben, életem minden órájában, minden egyes nap. A sok olaj és fény tehát itt azt jelenti, hogy ez a troási gyülekezet éjt nappallá téve sokáig akar az Úr lábánál ülni, hogy hallgathassa Őt, hogy hallgass és tanulja az Isten evangéliumát, az örök életet beszédét, a vigasztalás és élő reménységnek az Igéjét! Éjt nappallá téve hallgatni az evangéliumot, hallgatni Krisztust, kit jelen történetben éppenséggel Pál prédikált.

Akinek heti és vasárnapi tíz perc negyedórás mécsese van az Isten számára, az hamar jóllakik az Isten Fia Jézus Krisztussal és talán már nem kér többet belőle. Akinek sok olaja van, az olyan ember, aki Jézus Krisztushoz akar költözni, mert nem tud megenni nélküle!

Eutikus

Eutikus története tehát ebből a megközelítésből is különös mert ebbe a Krisztus utáni vágyódásba ágyazódik bele, minden részlete, így hallgassuk tehát. Már az különös, hogy ő ifjúként vágyott a Krisztus gyülekezetébe.

Lukács megjegyzi, hogy „ifjú” volt. Történetébe egy kicsit benne van a mindenkori ifjúság. A jó hír az, hogy tudja az Isten, hogy milyen a mindekori ifjúság; az ablakban ül, a bent és kint állapot határán lipinkázik, magabiztosan, mint aki kész mindet kipróbálni és semmitől nem fél. Emlékezzünk csak az édesapa két fia példázatra, mit tett a kisebbik fiú? Néhány napig habozott és tétovázott, hogy menjen, vagy ne menjen el a kikért vagyonával; hintázott az otthon maradás és apjának elhagyása határán, sem bent nem volt már, de még az atyai házon kívül sem volt.

Azonban az Istennek még ez a kedves magabiztos és Eutikusnak (Szerencsés) nevezett ifjúja sem volt felkészülve mindenre, például arra, hogy az éjféle mély álmom (Máté 25:5) erőt vesz felette és a terem leghűvösebb helyén az ablakból kibukva alázuhan.

Ez a történet még sem arról szól, hogy a baj megtörténte után tűzzel vassal bűnbakot keresnek, ahogy a Lukács által reánk hagyott tékozló fiú története sem arról szól, hogy ki a nagyobb bűnös abban a családban, ellenkezőleg a halálíg elkísérő atyai szeretetről szól. Sőt arról a szeretetről, aki így szereti az Istent, mert akkor is bízik a halottakat feltámasztó Istenben, hogy azt kell kimondania, hogy az én fiam meghalt és elveszett.

Igen! Felettébb csodálatos Jézus Krisztus és a mi mennyei Atyánk Lukács szemszögéből láttatott arca és szíve. Döbbenjünk meg azon, hogy milyen atya az, aki minden nap úgy van és áll helyt otthon, hogy közben a tékozló fiával együtt szenved, hogy vele együtt halad át a halál árnyékának völgyében? Mit élt át ő? És mit élt át Ábrahám, Jób, Dávid, vagy Ezékiás király, akinek életét Manassé fia keserítette meg és sokan mások, akiktől elragadtatott az ő gyermekük? Mit éreztek akkor és ott abban a tróási gyülekezetben az Eutikus szülei, testvérei, rokonai és barátai, a gyülekezet maga?

Tények ténye az, hogy nem kárhoztatják Eutikust, ahogy a mellette ülő tanítványokat sem, hogy miért nem vették észre, hogy elnyomta az álom és még magát Pált sem! Miért csak Pálra figyeltek, miért nem egymásra is?

Ha akkor ezt tették volna, hogy Krisztusról leveszik a tekintetüket és egymásra figyelnek, akkor a vádló, héberül sátán hatalmas győzelmet arathatott volna a gyülekezetben. Teljesen semmissé tehetné az apostol legutolsó tanítását, ami mennyei lehetett, ha annyira a hatalmába kerítette őket. Ha a mennyekből a földre néztek volna, akkor az ördög a legtöbb gyűlöletet Pál személye ellen tudta volna fókuszálni. Pál lett volna a legpocsékabb tanító, a legtehetségtelenebb pedagógus, a legszakmaiatlanabb és a legunalmasabb előadó, rétor, kinek előadásán még az ifjak is elaludnak. Ha tehát a Sátán a maga vádaskodásaival őket verhetett volna közéjük, Pált maguk a „keresztyének” lehetetlenítették volna el. Kérdés, hogy akkor keresztyének lettek volna-e? Vajon akkor kinek a tanítására hallgattak volna?

Isten ebből az ördögi rosszból is jót hozott ki. Pál azonnal aláment oda, ahol Eutikus magatehetetlenül feküdt. Éppen úgy tett, mint a tékozló fiú édesapja, aki nemcsak a fia elé ment, hanem vele együtt is ment, a jó Pásztorral együtt őt mindennapi könnyörgéseiben kísérte, keresve, hívva érte is ment, miközben fizikailag minden nap otthon állt helyt a 99 elveszített. Ilyen a mi jó Pásztorunk, együtt a kilencvenkilencel keresi meg a századik egy elveszettet, hogy mindeneket megtartsa!

Pál tehát, amiképpen egykor a tékozló fiú édesapja a kisebbik fiát, úgy az apostol Eutikusért ment, megtalálva őt magához ölelte és megállapította, hogy bár halotti eszméletlen, a lelke még benne van.

Én Lukácsnak ezt a beszámolóját úgy értelmezem, hogy amiképpen Ábrahám, Jób, Dávid szenvedtek elvesztett fiaik miatt Istenben bízva utolsó leheletükig reménykedtek a holtakat feltámasztó élő Istenben, éppen így tettek ott Troásban Pál és vele együtt a reá hallgató gyülekezet. Csoda, hogy ez a gyülekezet nem indult el egy Páltól független más úton, hanem mindvégig vele és mellette maradtak. Ugyanakkor, amiképpen Illés és Elizeus vagy Jézus maga támasztottak fel halottakat, most Pál hozzájuk hasonlóan tett. Nevén szólította az ifjút és Eutikus magához térve felkelt. Mire a kenyér megtörésének úrvacsorai istentisztelete elkezdődött, már Eutikus is részt vehetett rajta.

Micsoda úrvacsorai közösség volt? Átélté bene a gyülekezet nemcsak a Krisztus halálát, hanem a feltámasztását is, sőt azt, hogy ők maguk Krisztussal együtt meghaltak, hogy feltámasztásának ereje által éljenek. Milyen csodálatos vigasztalás?

Ahogy akkor úgy ma is alábuknak a gyülekezet ablakából a keresztyénség és a világ között hintázó ifjaink. Ahogy nem félnek Krisztust követni, úgy nem félnek az eleséstől sem. Viszont

eljön az a bizonyos éjszaka legsötétebb órája, amikor a legkülönbeket is elnyom az álom és mindenki így vagy úgy, de elalszik (Mt 25: 5). Fél, - vagy mélyálomban se magunkra, sem pedig egymásra nem tudunk vigyázni. Az éjszaka az Úr bennünket védő-őrző angyalainak cselekvési ideje és teremő Istenünk és Atyánk hatalmas tetteinek az ideje. Személyesen Ő küzd meg a gonosszal, hogy megszabadítson, megtartsa és üdvözítsen!

Akkor és ott nemcsak Eutikus zuhant a mélybe, hanem vele együtt az egész gyülekezet, még maga Pál is. A csodák csodája az, hogy ebben a történetben még sincs pánik, az Úr ezt a gyülekezetet nem szolgáltatta ki annak a zűrzavarnak, amit Eutikus balesete által az ördög okozni lett volna képes, hanem visszaadta őt épen és egészségesen ennek a Jézus békességében bent maradt gyülekezetnek, s mindeközben megmutatta hatalmát és dicsőségét ennek a szüntelenül Ő érte éhező és szomjazó népének! Lássuk meg, hogy Isten troási népe megmaradt az Úr nyugalmában a szörnyű baj és próba idején is!

Ahogy történt mindez, nos az bizony nagyon tanúságos a számunkra! Először is Pállal együtt a gyülekezet is aláment oda, ahol az eszméletlen ifjú volt. Föléje hajoltak és együtt küzdöttek az életéért. Pállal együtt ők is átölelték őt. Eutikus így a gyülekezet szeretetébe és békességébe esett. Tudunk-e ilyen háló lenni a gyerekeink, az ifjaink és az egymás számára? Kevesebb kárhóztató ítélkezés, több bizalom és szeretett, de ez csak akkor lehetséges, ha Krisztus Jézussal együtt azon az úton járunk, amelyiken a tékozló fiú édesapja is járt! A szüntelenül a halottakat feltámasztó Istenben való bizakodás nehéz útja ez! Bárcsak ilyen hatalmas lenne köztünk és bennünk a mi Urunk Jézus Krisztus! Ámen.